

יומא כט. (4 שורות מלמטה) עד ל. (משנה)

ביאור מושגים

לחם הפנים - כל שבת היו שמים 12 חלות על השולחן שהיה נמצא בהיכל. בצידי החלות היו שמים שני בזיכים (כלים) עם לבונה (שרף הנוסף מעצים מאפריקה שריחו חזק ונעים). את החלות הישנות היו מגישים לפני המזבח החיצון, ואת הלבונה היו מקטירים עליו. אחרי הקטרת הלבונה היו הכהנים אוכלים את הלחמים.

ברייתא

דברים שיישרפו אם נעשו בלילה:

- זבח שנשחט.
- עוף שנמלק.
- מנחה שנקמצה.

קושיה: מדוע לא ניתן להחזיר את הקומץ למנחה ולקמוץ מחדש ביום?

תשובה: כלי שרת מקדשין אפילו שלא בזמנו. (ולכן הקומץ שניתן לכלי שרת בלילה - התקדש ואין לו תקנה)

קושיה:

הברייתא קובעת ש"הקרב ביום קדוש ביום" - משמע שבליילה אינו מתקדש!

דחיה:

בלילה אינו קדוש ליקרב אבל קדוש ליפסל.

קושיה:

המשנה במנחות קובעת 'לחם שהונח באמצע השבוע אינו נפסל' משמע שלא בזמנו אינו מתקדש (אפילו לעניין שיפסל)!

דחיה:

לילה - לא נחשב חסרון זמן (לכן קומץ שנקמץ בלילה התקדש להיפסל).
תאריך לא נכון - נחשב לחסרון זמן (לכן הלחם שהונח כמה ימים לפני שבת לא מתקדש).

רבינא: בתנאי שסילק את הלחם מהשולחן לפני ליל שבת (לילה לא נחשב לחסרון זמן - לכן בליל שבת הלחם יתקדש להיפסל).
רב אשי: אף אם לא סילקו לפני ליל שבת (כי נחשב כאילו קוף הניחו שם ולכן לא מתקדש).

ציטוט מהמשנה

הכנות לעבודה אחרי עשיית צרכים
צרכים גדולים - צריך לטבול.
הטלת מים - צריך נטילת ידים ורגלים.

מדוע נוטל ידים ורגלים

רגלים - ניצוצות של מי רגלים ניתזו על רגליו.
ידים - מצוה לשפשף בידים את הניצוצות שניתזו על רגליו. (כדי שלא יחשדו שהוא כרות שפכה ושבניו ממזרים)

מי שיש לו צואה בנקב פי הטבעת:
אסור לקרות ק"ש.

מדובר בצואה הנראית בזמן שיושב אבל אם היא לא נראית כלל - מותר בק"ש (לא ניתנה תורה למלאכי השרת).

אבל מי שיש לו על בשרו מותר כיוון שהזהמה פחותה (ור"ח אוסר מטעם צדדי - כל עצמותי תאמרנה)

ברייתא

היוצא באמצע הסעודה להטיל מימיו

- צריך ליטול יד אחת כשחוזר.
- אם התעכב בחוץ - צריך ליטול 2 ידיו (ידים עסקניות הן)
- הנטילה צריכה להיות באופן בולט בפני הסועדים (כדי שלא יחשדוהו שלא נטל).

ואם חוזר לאכול - רשאי ליטול שלא בפניהם (כי ברור לסועדים שלא יגע באוכל אם לא נטל).